

A Prelátus 2015. áprilisi levele

A családokért meghirdetett Mária-év kapcsán a Prelátus levelében arról a pótolhatatlan szerepről ír, amelyet a szülők játszanak gyermekeik nevelésében.

2015.04.03.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Már benne járunk a Nagyhétben, amikor ezt a levelet írom Nektek. Szűz Máriához fordulok és azt kérem

Tőle, hogy a tiszteletére meghirdetett Mária-év erősítse meg bennünk a vágyat, hogy a küszöbön álló szent három nap során *elmerüljünk* az Úr kínszenvedésének, halálának és feltámadásának jeleneteiben.

Nemrég, március 28-án ünnepeltük Szent Josemaría pappá szentelésének kilencvenedik évfordulóját, és holnap, Nagycsütörtökön a liturgia figyelmünket az Oltáriszentség és a papság megalapítására irányítja, amelyre Jeruzsálemben, a Cónákulumban került sor. Később húsvét vigíliája Jézus Krisztusnak a bűn és a halál felett aratott győzelméről tanúskodik és Őbenne egyben a mi győzelmünkről is, akik a keresztség által halálának és feltámadásának részeseivé váltunk.

Az Egyház a húsvéti Vigílián szolgáltatja ki a keresztény beavatás szentségeit: a keresztséget, a bérnialást és az Oltáriszentséget. Az

Evangélium tanításában gyökerező, nagyon régre visszanyúló szokásnak megfelelően a legtöbben gyermekként részesültünk e szentségekben. Húsvét Vigíliájának dicsőséges éjszakáján az Egyház arra hív, hogy újítsuk meg keresztségi fogalmunkat, amelyet annak idején a szüleink és keresztszüleink tettek a nevünkben, bár az is lehet, hogy már mi magunk vállaltuk.

A Mária-év hónapjaira magam számára kijelölt utat követve azt javaslom, hogy elmélkedjünk e szentségek fontos szerepéről a keresztény családok életében, és adjunk hálát nap mint nap a Szentháromságnak ezekért az üdvözítő misztériumokért, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy részesedjünk Isten gazdagságából.

Mindannyian hozzá tudunk járulni a család evangelizációs feladatához és meg is kell ezt tennünk a személyes

körülményeinknek leginkább megfelelő módon. Gondolok itt azokra, akik állami vagy magániskolákban dolgoznak és közvetlen kapcsolatban vannak az édesapákkal, édesanyákkal, az iskola padjait koptató sok-sok fiatallal, valamint a tanárokkal, akikkel osztoznak a nevelés felelősségében. Mindnyájukat arra szeretnélek emlékeztetni, hogy a feladatotok – amely elsőrangú fontossággal bír – nem merül ki abban, hogy olyan ismereteket adtok tovább, amelyek felkészítik a diákokat a jövőre, hanem törődnötök kell – tudom jól, hogy megteszitek – a gyermekek és serdülők teljes körű képzésével, életük különböző – emberi, lelki, vallási – vonatkozásaival, hiszen ez a keresztény nevelés elengedhetetlen és sajátos része.

Alapvető az édesanyák és édesapák szerepe, és bizonyos módon a család többi tagjáé is: a testvéreké, a

nagyszülőké stb. A gyermekek neveléséért elsősorban a szülők – vagy akik az ő szerepüket betöltik – felelősek. A család különböző tagjairól beszélve a Pápa így fogalmazott: **Ti, gyermekek és fiatalok, a család fájának gyümölcsei vagytok: jó gyümölcs válik belőletek, ha a fának jók a gyökerei (a nagyszülők) és jó a törzse is (a szülők). Jézus mondta, hogy „minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem” (vö. *Mt 7,17*). A nagy emberi család olyan, mint egy erdő, ahol a jó fák az összetartozás, a közösség, a bizalom, a támasz, a biztonság, az örömteli mértékletesség és a barátság gyümölcseit termik. A nagycsaládok jelenléte remény a társadalom számára. Ezért is igen fontos a nagyszülők jelenléte: értékes jelenlét mind gyakorlati segítségük miatt, mind pedig azért, mert hozzájárulnak a neveléshez**

is. A nagyszülők magukban hordozzák egy nép, egy család értékeit, így segítenek a szülőknek ezek továbbadásában a gyermekek számára.[1] Hangsúlyozom, hogy azok a házaspárok is tudnak fontos, konstruktív szerepet játszani más családok keresztény képzésében, akiknek Isten nem adott gyermekeket.

Mennyi jót tesznek azok a szülők, akik e küldetésüket komolyan veszik! Ezért legelőször arra van szükség, hogy a házastársak és a gyermekek sok időt töltsenek otthon, és meg legyenek győződve arról, hogy az otthonuk a Mennyország „előszobája” és a szeretet iskolája lehet és annak kell lennie, hiszen a család bármely tagjának öröme és bánata a többi tag öröme és bánata is egyben.

Szent Josemaría gyakran beszélt nekünk erről a világos tanításról,

amely többek között személyes tapasztalatának gyümölcse. Egy alkalommal, amikor arra emlékezett vissza, hogyan készítette őt elő az Úr a Mű alapítására, így beszélt: ***az Úr akaratából – a hazámra jellemző módon – keresztény családba születtem, példás életű, a hitüket gyakorló és megélő szülők gyermekeként. A szüleim kiskoromtól fogva nagy szabadságot biztosítottak nekem, ugyanakkor figyelemmel követték és őrizték lépéseimet. Igyekeztek keresztény módon nevelni, és többet tanultam tőlük, mint az iskolában, bár hároméves koromtól már szerzetesnővérek, hétéves koromtól kezdve pedig férfi szerzetesek iskolájába jártam.***[2]

A Nagyszüleink otthonában Szent Josemaría megtanult igazi keresztényként viselkedni, mindig a korának megfelelő módon, és élete

végén őszintén hálát adott Istennek, valahányszor eszébe jutottak gyermek- és fiatalkorának kisebb-nagyobb eseményei. Saját személyes élményeiből és jelentős papi tapasztalatából fakadtak azok a tanácsok, amelyekkel az édesapákhoz és édesanyákhoz fordult.

Most kifejezetten arról szeretnék szót ejteni, amiről Szent Josemaría is nagyon sokat beszélt: a jó példa fontos szerepéről. ***Az első pillanattól fogva – mondta – a gyermekek könyörtelen tanúi a szüleik életének. Nem is veszitek észre, de mindenről ítéletet alkotnak, és néha nem jó ítéletet. Ezért minden, ami otthon történik, jó vagy rossz irányba befolyásolja a gyermekeiteket. Igyekezzenek jó példát mutatni nekik, ne rejtse el az áhítat megnyilvánulásait, törekedjenek a tisztaságra a viselkedéseikben, akkor tanulnak***

majd tőletek, és így érett és időskorotokban ők lesznek a büszkeségetek. Nyitott könyv vagytok a számukra.[3]

Nagyon fontos, hogy a szülők – nemcsak az édesanyák, hanem az édesapák is – megtanítsák a gyermekeknek az első imádságokat. ***Ne kényszerítsétek őket hosszú imádságokra, hanem rövid imákra, de arra minden nap***– tanácsolta Szent Josemaría. – ***Amikor még nagyon kicsik, fogd meg a kezüket, és te segíts nekik kis kezükkel keresztet vetni. Ezt sosem felejtik el. A ti kedvességetek és jámborságotok, a férjetek, a szüleink áhítata megmarad a lelkük mélyén.[4]*** Vicces módon több alkalommal is hozzátette: ***a gyermekeitek ne úgy feküdjenek le aludni, mint a kutyák. Szívesen fogalmazok így, mert világos és így könnyen megértitek, mire gondolok. A kutyák lefekszenek egy***

**sarokban és kész. A ti
gyermeketek ne így tegyenek:
vessenek keresztet, mielőtt
lefekszenek, és mondjanak valamit
a Szűzanyának és az Úrnak, még
akkor is, ha a lelkük esetleg nem
tökéletesen tiszta.[5]**

Szent büszkeséggel töltötte el, hogy
soha nem hagyta el – se reggel, se
este – azokat a szóbeli imákat,
amelyeket gyermekként tanult.

**Kevés, rövid, jámbor imák. Ezért a
szüleim emléke Istenhez vezet, és
úgy érzem, a vér szerinti
családomon kívül nagyon közel
vagyok a názáreti családhoz –
Jézushoz, Máriához és Józsefhez –
és a mennyei családhoz, az
egyetlen Istenhez, aki három
Személy: Atya, Fiú és Szentlélek.[6]**

Ahogy a gyermekek nőnek, logikus,
hogy elkezdenek más imádságokat is
mondani: a Miatyánkot és az
Üdvözlégyet, az asztali áldást, a

rózsafüzért... És amikor már elég nagyok, vegyenek részt a vasárnapi szentmisén, még akkor is, ha nem értik a nagy részét annak, amit látnak. Így a keresztény élet magja – amelyet a keresztségben kaptak – harmonikus, kiegyensúlyozott módon fejlődik bennük. És felkészülnek az elsőáldozásra, amelyet – az Egyház ajánlása szerint – szentségi gyónás előz meg.[7]

Az Atyánk mindig azt tanította, hogy a gyermekeket el kell vezetni a szentségek vételére, amint elég nagyok hozzá. Hallgassátok csak, milyen tanácsot adott egy édesanyának: ***amint a gyermekeid eljutnak a megkülönböztetés korára, hamar, gyorsan vidd el őket gyónni. És ha fel tudod készíteni őket te, tedd meg; ha pedig nem, akkor kérj meg egy megbízható papot. Nem igaz, hogy a gyermekeket sokkolja a gyónás! Nem igaz, hogy árt nekik! Nekem***

nagyon jó élmény volt, pedig az édesanyám hatéves koromban vitt el először gyónni.[8]

Április 23-án lesz Szent Josemaría elsőáldozásának újabb évfordulója. Ez a nap különösen alkalmas arra, hogy hálát adjunk Jézusnak azért a pillanatért, amikor szentségi módon először vett lakást az Alapítónk szívében és mindannyiunk szívében.

A fenti gondolatok mindannyiunkhoz szólnak: a családapákhoz és családanyákhoz, az általános és középiskolai tanárokhoz, azokhoz, akik a Prelatúra idősebbeknek szóló képzési tevékenységében vesznek részt, valamint a fiatalabbakhoz, akik barátaikkal nagy segítséget jelentenek az ifjúsági klubokban és egyéb, hasonló kezdeményezésekben.

Nagyon hálás vagyok a tutoroknak, akik professzionális és egyben apostoli módon, a családokkal szoros

egységben segítik e munkát. Ne felejtsetek el, hogy a szülők együttműködése nélkül, az otthon látott jó példa nélkül a – sok esetben nagy áldozatok árán végzett – munkátok gyümölcsei hamar elszáradnának. Ezért újra meg újra emlékeztetlek benneteket arra, hogy hívjátok el az édesapákat és édesanyákat a klubok tevékenységeire, és kérjétek meg őket, hogy segítsenek az iskolák működésében. Emlékeztessétek őket, hogy vegyék nagyon komolyan nevelési feladataikat és legyenek nagylelkűek az idejükkel, az anyagi segítséggel, a kezdeményezéseikkel ebben a csodálatos munkában, amely révén példamutató polgárokat és jó keresztényeket nevelünk a gyermekekből, az iskolákban és ifjúsági klubokban, amelyek mintegy a kibővített otthon részei.

A múlt hónapban ellátogattam a Szűzanya fatimai kegyhelyére:

mindannyian jelen voltak az imádságomban. Sőt az Úr megadta nekem azt az örömet, hogy portugál gyermekeim több csoportjával is találkozhattam: férfiakkal és nőkkel, fiatalokkal és idősekkel, papokkal és világiakkal. Azonosuljatok továbbra is a szándékaimmal, különösen április 20-án, a Mű prelátusaként való kinevezésem évfordulóján. És imádkozzatok még többet a Pápáért és a munkatársaiért.

Mielőtt befejezném a levelet, ismételten hangsúlyozom, hogy igyekezzünk mélyen átélni a szent három nap liturgikus szertartásait, azt követően pedig a húsvéti időt. Ösztönözzétek a barátaitokat, rokonaitokat és munkatársaitokat arra, hogy használják ki jól ezeket a szent napokat. Tegyük meg mindent azért, hogy az utcákat és otthonainkat megtöltsük a hálaadás és az engesztelés imádságaival, lelki áldozásokkal, így mutatva ki

legmélyebb érzéseinket az Úr és az Ő
Szent Édesanyja iránt.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2015. április 1.

[1] FERENC PÁPA: A Nagycsaládok
Olaszországi Egyesületéhez intézett
beszéd, 2014. december 28.

[2] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy elmélkedésről, 1964. február 14.

[3] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy családi összejövetelről, 1972.
november 12.

[4] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1974.
június 4.

[5] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1972.
október 18.

[6] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1972.
október 28.

[7] Vö. *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 1457

[8] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1974.
július 14.